

Säges vanligen i elak mening och innebär ofta begreppet af list. *Hvilka p. och konster! Det är ett p. af honom.* — *Syn.* Knep, Konst, Upptåg.

PÅFVE, m. 2. pl. *påfvar*. (af lat. *Papa*, från grek. *Pappas*, fader) Benämning på katolska kyrkans andeliga öfverhufvud. (Fig. talesätt) *Tråta om p-ns skägg*, om ett lappri, som ej förtjenar att tvista om. — *Ss.* *P-makt*, *-val*, *-välde*.

PÅFVEBREF, n. 5. ell. **PÅFVEBULLA**, f. 1. Se *Bulla*.

PÅFVEDÖME, n. 4. Påfveliga makten.

PÅFVEKRONA, f. 1. Se *Tiar*, 2.

PÅFVELIG, a. 2. Som tillhör, har afseende på påfven eller påfvarna, deras makt, o. s. v. *P-a stolen*, påfvens makt, värdighet, regering, hof.

PÅFVELÄRAN, f. sing. def. Katolska läran.

PÅFVEMÖSSA, f. 1. Se *Tiar*, 2.

PÅFVISK, a. 2. Se *Katolsk. P-a läran*.

PÅFVISKT, adv. *P. sinnad*, böjd för katolikernas lära eller som håller med påfvens anhang.

PÅFYLLA, v. a. 2. Påöka innehållet i ett kärl, tills det blifver fullt. *P. en tunna.* — Äfv. *Fylla på.* — *Påfyllande*, n. 4.

PÅFYLLNING, f. 2. 1) Påfyllande. — 2) Hvad som nyttjas eller nyttjats till att fylla på med.

PÅFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. En af de skönaste fåglar som finnas, väl bekant för sin granna stjert, som kan uppresas likt en solfjäder, samt af sin guldgröna fjäderbuske på hufvudet; storleken 5 till 6 qvarter; vild i Ostindien och på dess öar. *Pavo cristatus.* — *Ss.* *P-höna*, *-lupp*.

PÅFÅGELSKORN, n. sing. Se *Bredkorn*.

PÅFÅGELSTJERT, m. 2. 1) Stjert på en påfågel. — 2) Ett slags fyrverkeriefeld.

PÅFÖLJA, v. n. 2. Följa efter, derpå följa. *Han förutsåg, hvad som påföljde.* — Brukas mest i part. pres. *P-nde*, om tid, t. ex.: *P. Augusti månad.* Somlige nyttja i samma mening *Påföljd*, part. pret., hvilket dock är att anse som ett missbruk.

PÅFÖLJD, f. 5. Se *Följd*, 2. och *Verkan*. Brukas isynn. om elaka, olyckliga följder eller om straff för begången öfverträdelse. *Saken hade ingen vidare p. Vid p. af tio dygns vatten och bröd.*

PÅFÖRA, v. a. 2. 1) Föra på. *P. gödsel på åker.* *P. sand på gångarna.* — 2) Föra på ens skuldräkning. *P. någon kostnaderna.* — *Syn.* *Debitera.* — 3) (fig.) *P. krig*, anfälla med krig. — *P. sig*, v. r. Föra på sin skuldräkning. — *Påförande*, n. 4.

PÅFÖRING, f. 2. 1) Påförande. — 2) Se *Debitering*.

PÅGÅ, v. n. 2. (böjes som *Gå*) Påstå, fortfara, räcka, vara, hållas. *Under det ceremonien, högtidligheterna p. Kriget p-r nu som bäst.* — Äfv. *Gå på.* — V. a. (fam.) Utstå, uthärda, genomgå. *Döden är svår att p. — P-ende*, part. pres. Se *Påstående*. *Under p. riksdag.*

PÅGÅENDE, n. 4. (pop. o. fam.) Löpande fram och tillbaka i göromål; bråk, larm, stök.

PÅHAFVA, v. a. 2. (böjes som *Hafva*) Hafva på sig, vara iklädd. *Han påhade en kappa.* — Part. pass. *Påhafd*. *Hans p-e rock*, rocken, som han hade eller haft på sig.

PÅHELSA, v. a. 1. Se *Helsa på.* — *Påhelsande*, n. 4.

PÅHELSNING, f. 2. Se *Besök*.

PÅHEXA, v. a. 1. Genom hexeri ådraga. *P. någon en sjukdom.* — Äfv. *Hexa på.*

PÅHINNA, v. a. 5. (böjes som *Hinna*) Se *Upphinna*. — Äfv. *Hinna på.*

PÅHITT, n. 5. (fam.) Se *Påfund*, *Upptåg*.

PÅHITTA, v. a. 1. Se *Påfinna* och *Hitta på.*

PÅHITTIG, a. 2. (fam.) Som lätt hittar på medel, utvägar; uppfinningsrik, fintlig. — *Påhittighet*, f. 3. — *Påhittigt*, adv.

PÅHJELPA, v. a. 2. Hjelpa att påtaga. *Han p-pte henne koppan.*

PÅHUGG, n. 5. (fig. fam., skämtv.) Stryk; äfv. stickord, snäsord, ovetv.

PÅHÄNG, n. 5. (fam.) Säges om en person, som är till last, börda. *Ha p. af någon. Vara p. för någon.*

PÅHÖRA, v. a. 2. (föga brukl.) Höra på. *Jag tröttnade att p., hvad han sade.*

PÅK, m. 2. (fam.) 1) Kort stycke af en stör. — 2) Kort, grof och tung käpp.

PÅKALLA, v. a. 1. 1) Kalla på någon; låta kalla någon. *P. någon till hjälp.* — 2) (i fråga om sak) Erfordra, tarfva, kräfva. *När omständigheterna så p. Detta p-r ett svar, en förklaring.* — *Påkallande*, n. 4.

PÅKALLAN, f. sing. indef. Påkallande.

PÅKLAGA, v. a. 1. Klaga öfver. *Han har intet att p.*

PÅKLAPPA, v. a. 1. (fam. skämtv.) Gifva stryk, piska på. — Äfv. *Klappa på.* — *Påklappande*, n. 4. o. *Påklappning*, f. 2.

PÅKLÄDA, v. a. 2. Se *Kläda*, 1. — Äfv. *Kläda på.* — *Syn.* *Påpelsa*, *Bepelsa*, *Påbylta*. — *Påklädande*, n. 4. o. *Påklädning*, f. 2.

PÅKNYTA, v. a. 5. (böjes som *Knyta*) Påbinda och tillknyta. *P. halsduken.* — Äfv. *Knyta på.* — *Påknytande*, n. 4. o. *Påknytning*, f. 2.

PÅKNÄPPA, v. a. 2. Påtaga och tillknäppa. *P. gehänget.* — Äfv. *Knäppa på.* — *Påknäppande*, n. 4. o. *Påknäppning*, f. 2.

PÅKNÖLA, v. a. 1. (fam.) Se *Knöla på.*

PÅKOLJA, f. 1. (fam. skämtv.) Stryk.

PÅKOMMA, v. n. 5. (böjes som *Komma*) Oförmodadt inträffa. Säges mest i fråga om något farligt eller obehagligt. *Om en sjukdom p-mer. Ehvad som p-mer.* — Äfv. *Komma på.* — *P-nde*, part. pres. *Vid p. sjukdom.*

PÅKOSTA, v. a. 1. Utgifva kostnaden för något. *P. bröllopet för någon. P. ens undervisning i rida.* — Äfv. *Kosta på.* — *Påkostande*, n. 4. o. *Påkostning*, f. 2.

PÅKOSTANDE, a. 1. (egentl. part. pres. af *Påkosta*) Som kostar på, bitter, svår. *En p. bekännelse, förödmjukelse.*

PÅKOSTNAD, m. 5. Påkostande (substantiv).

PÅKSLÄNG, m. 2. (fam.) Slag af en påk.

PÅKSTUMP, m. 2. (fam.) Litet stycke af en påk; äfv. liten påk.

PÅKÄNNA, v. a. 2. 1) Käna på. — 2) (fig. fam.) Erfara, röna, genomgå. — *Påkännande*, n. 4.

PÅKÄNNING, f. 2. 1) Påkännande. — 2) (fig. fam.) Utgift, förlust, stöt. *Det var en svår p. för honom.*

PÅKÖRA, v. a. 2. (fig. fam.) Se *Pådriiva*. — Äfv. *Köra på.* — *Påkörande*, n. 4. o. *Påkörning*, f. 2.

PÅKÖRARE, m. 5. (fam.) 1) Se *Pådriivare*. — 2) (skämtv.) Frisk vind i seglen. — 3) (skämtv.) Afförande medel.